

Przedmiot

Po pierwsze żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/522/WPZiB z dnia 2 września 2011 r. zmieniającej decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 228, s. 16), decyzji Rady 2011/628/WPZiB z dnia 23 września 2011 r. zmieniającej decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 247, s. 17), decyzji Rady 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii i uchylenia decyzji 2011/273/WPZiB (Dz.U. L 319, s. 56), rozporządzenia Rady (UE) nr 878/211 z dnia 2 września 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 228, s. 1) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 (Dz.U. L 16, s. 1) w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego figuruje w wykazie osób, do których zastosowanie mają środki ograniczające w związku z sytuacją w Syrii i, po drugie, żądanie zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia tytułem naprawienia poniesionej szkody i doznanej krzywdy

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie wniosku Komisji Europejskiej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 2) Skarga zostaje oddalona.
- 3) I. Anboubą pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 25 z 28.1.2012

Wyrok Sądu z dnia 13 września 2013 r. — Anboubą przeciwko Radzie

(Sprawa T-592/11) (¹)

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Syrii — Zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Domniemanie niewinności — Ciężar dowodu — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia)

(2013/C 313/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Issam Anboubą (Homs, Syria) (przedstawiciele: adwokaci M.-A. Bastin, J.-M. Salva i J.-N. Louis)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo R. Liudvinavičiute-Cordeiro i M.-M. Joséphidès, następnie R. Liudvinavičiute-Cordeiro i A. Vitro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/684/WPZiB z dnia 13 października 2011 r. zmieniającej

decyzję 2011/273/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Syrii (Dz.U. L 269, s. 33), decyzji Rady 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii i uchylenia decyzji 2011/273/WPZiB (Dz.U. L 319, s. 56), rozporządzenia Rady (UE) nr 1011/2011 z dnia 13 października 2011 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 269, s. 18), rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylającego rozporządzenie (UE) nr 442/2011 (Dz.U. L 16, s. 1) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 410/2012 z dnia 14 maja 2012 r. dotyczącego wykonania art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 126, s. 3) w zakresie, w jakim nazwisko skarżącego figuruje w wykazie osób, do których zastosowanie mają środki ograniczające w związku z sytuacją w Syrii i, po drugie, żądanie zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia tytułem naprawienia poniesionej szkody i doznanej krzywdy

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) I. Anboubą pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 25 z 28.1.2012

Wyrok Sądu z dnia 16 września 2013 r. — De Nicola przeciwko EBI

(Sprawa T-618/11 P) (¹)

(Odwołanie — Służba publiczna — Personel EBI — Ocena — Awans — Postępowanie w sprawie oceny i awansu (2008) — Decyzja komisji odwoławczej — Zakres kontroli — Sprawozdanie z oceny — Zarzut niezgodności z prawem — Rozsądny termin — Żądanie stwierdzenia nieważności — Żądanie odszkodowawcze — Zawistość sporu)

(2013/C 313/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) (przedstawiciele: początkowo T. Gilliams i F. Martin, następnie T. Gilliams i G. Nuvoli, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferra)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 28 września 2011 r. w sprawie F-13/10 De Nicola przeciwko BEI, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 28 września 2011 r. w sprawie F-13/10 De Nicola przeciwko BEI zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddalono w nim żądania Carla De Nicolì stwierdzenia nieważności decyzji komisji odwoławczej Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI).
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Skarga wniesiona przez C. De Nicolę do Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-13/10 zostaje oddalona.
- 4) C. De Nicola pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez EBI zarówno w postępowaniu przed Sądem do spraw Służby Publicznej, jak i w niniejszej instancji.
- 5) EBI pokrywa połowę własnych kosztów poniesionych zarówno w postępowaniu przed Sądem do spraw Służby Publicznej, jak i w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U C 25 z 28.1.2012.

**Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. —
Chatzianagnostou przeciwko Radzie i in.**

(Sprawa T-383/13)

(2013/C 313/51)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Antonios Chatzianagnostou (Serres, Grecja)
(przedstawiciel: Ch. Makris, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo, Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości, po pierwsze, decyzji dyrektora EULEX Kosovo z dnia 10 maja 2013 r., zatytułowanej „Decyzja ostateczna w postępowaniu dyscyplinarnym 2/2013”, doręczonej skarżącemu w dniu 16 maja 2013 r., a po drugie, decyzji dyrektora EULEX z dnia 10 maja 2013 r., zatytułowanej „Decyzja ostateczna w postępowaniu dyscyplinarnym 6/2013”, doręczonej skarżącemu w dniu 16 maja 2013 r.;
- uwolnienie skarżącego od wszelkich zarzutów dyscyplinarnych podniesionych przez EULEX przeciwko niemu;

- nakazanie EULEX przekazania skarżącemu w ramach niniejszego sporu kopii wszystkich dokumentów zawartych w aktach postępowania dyscyplinarnego, które go dotyczą;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi, skarżący podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych, z uwagi na całkowity brak uzasadnienia w zaskarżonych aktach oraz z uwagi na naruszenie art. 296 TFUE i ogólnych zasad prawa państw członkowskich Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wszystkie akty administracyjne wywołujące niekorzystne skutki dla podmiotu prawa powinny być uzasadnione w sposób wystarczający, pełny i szczegółowy. W niniejszej sprawie skarżący podnosi, że zaskarżone akty są pozbawione jakiegokolwiek uzasadnienia, mimo iż uzasadnienie takie jest z prawnego punktu widzenia niezbędne i obowiązkowe.
- 2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu przez pozwanych w zaskarżonych aktach wielu aspektów prawa do obrony skarżącego, wynikającego z EKPC i ogólnych zasad prawa państw członkowskich UE. W ramach dotyczącego go postępowania dyscyplinarnego 6/2013 prowadzonego przez EULEX, została mu wymierzona sankcja dyscyplinarna za popełnionego przez niego działania, w przedmiocie którego nie został nigdy poproszony o podjęcie obrony i w odniesieniu do którego nie stworzono mu nigdy możliwości przedstawienia wyjaśnień. Ponadto skarżący został pozbawiony prawa do nieograniczonego, szybkiego i skutecznego dostępu do pomocy prawnej czy też możliwości prowadzenia bez utrudnień obrony przez wybranego przez niego adwokata, odpowiednio przygotowanego i w pełni poinformowanego o zarzutach dyscyplinarnych postawionych skarżącemu w ramach EULEX.
- 3) Zarzut trzeci oparty na wypaczeniu okoliczności faktycznych w zaskarżonych aktach. Skarżący twierdzi, że drugi zaskarżony akt został wydany na podstawie założeń i w oparciu o sprzeczne i niepełne uzasadnienie z naruszeniem domniemania niewinności i prawa do nieoskarżania samych siebie. Ponadto rzeczony akt zawiera błąd, gdyż nie uznaje, iż skarżący popełnił usprawiedliwiony błąd co do prawa lub dlatego że nie uznaje on przynajmniej okoliczności łagodzących wynikających z aktywnej współpracy i skruchy skarżącego.
- 4) Zarzut czwarty oparty na naruszeniu art. 19 paktu praw obywatelskich i politycznych, art. 10 EKPC, art. 15 TFUE, rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2010 r. (¹), dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego o Rady z dnia 17 listopada 2003 r. (²), a także art. 41 i 42 Karty praw podstawowych UE. Zaskarżone decyzje dyrektora EULEX, które zatwierdzają sankcje dyscyplinarne zaproponowane wobec skarżącego naruszają prawo w zakresie w jakim, w przeciwnym razie powinny one uwzględnić skargi wniesione przez skarżącego o uchylenie rzeczonych sankcji w szczególności z uwagi na naruszenie wyżej przywołanych przepisów dotyczących prawa dostępu skarżącego do akt dwóch postępowań dyscyplinarnych wszczętych przeciwko niemu w ramach EULEX.